

²²*Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: ²³„Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuélnak neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten.*

Ha karácsony üzenetét három rövidke szóban kellene elmondani, akkor azt hiszem a „velünk az Isten” – szavak lennének a legjobbak.

Mert mi történt kétezer évvel ezelőtt? Tulajdonképpen semmi különleges. Született egy kisgyermek. A családja biztosan örült, de manapság 400 ezer gyermek születik, naponta. Régen azért kevesebben voltak, így kevesebb gyermek született, de ha csak a 10-ét vesszük akkor is 40 ezer gyermek naponta, lehet, hogy másik is születtek azon a napon Betlehemben. De még az sem volt annyira különleges, hogy jászolba fektették. Persze nekünk fura, de ott, azon a vidéken, abban a korban, ha nem is ez volt a természetes, de nem számított igazán ritkának. Minden házban volt jászol, ahogy ma a kutyusoknak és cicáknak is vannak kis tálkáik, csak akkor az emberek bárányokat, szamarakat tartottak – persze nem hálószobában, hanem a ház melletti fészerben, vagy akár bent a házban egy erre kialakított helyen. Jézus nem a pusztában született, hanem Betlehemben egy ház állatokat befogadó részén. A ház további részében nem volt már hely, hiszen ott laktak a háziak, valószínűleg József rokonai. Nem volt nagyon különleges ahogy Jézus született. Az persze igaz, hogy születhetett volna királyi palotában, vagy akár minden műszerrel felszerelt szuperkórházban, a legképzettebb orvosok, szülésznők, bábák, dúlák szakértő kezei között, de Istennek úgy tetszett, hogy szegényes körülmények közt, Betlehemben és abban a kórházak nélküli korban jöjjön világra ez a gyermek.

Nem volt különleges, mi mégis különlegesként ünnepeljük. Nem volt ritka, hogy jászolba fektessenek egy újszülöttet, nekünk mégis a jászolról Jézus jut eszünkbe. Miért? Azért, mert valamiben mégiscsak különleges volt ez a gyermek. Mindjárt megnézzük azt is, hogy miben, de előtte nézzen rá mindenki erre a tárgyra. Kinek mi jut eszébe? A legtöbb embernek a keresztről Jézus jut az eszébe. Pedig eszünkbe juthatnának Spartakus rabszolgái is, vagy éppen a Jézussal együtt megfeszített latrok. De nekünk Jézus jut róla eszünkbe. Miért? Különleges ez a tárgy? Nem. Legalábbis akkoriban a kereszt, amelyre Jézust felfeszítették sem volt különleges. Egy teljesen átlagos kivégző eszköz volt, amit nagy tömegével használtak. Történelemből tanultuk, hogy a Spartakus féle rabszolgalázadás után 6000 rabszolgát feszítettek keresztre a rómaiak. Mi mégis csupán egy keresztről beszélünk, Jézus keresztyéről. Miért?

A válasz a jászolra és a keresztre is ugyanaz. Maga Jézus. Az ő személye. Mert az teszi különlegessé a jászolat és a keresztet. Hiszen ő nem akárci. Nem egy szegény családba született gyermek, bár úgy születik, nem egy rabszolga bár úgy hal meg. Voltak, kevesen ugyan, de voltak, akik már előre tudták, hogy amikor Betlehemben megszületik majd az a kisgyermek, akkor valami igen különleges dolog történik. Rendkívüli, ami sem addig, sem azóta nem történt. A gyerekek műsorában láthattuk, amint Mária találkozik Gábrriel angyallal, aki elmondja neki: „te leszen az Istentől született gyermek anyja.” Ugyanígy Józseffel is közli az angyal: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.”²¹Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak”. Később pedig a pásztoroknak mondja: ¹¹üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Jézus az Isten fia, aki a Szentlélektől született üdvözítő. – azaz röviden: VELÜNK AZ ISTEN!

Velünk, velem és veled. Nem csak Máriával, Józseffel, nem csak a pásztorokkal, nem csak azokkal, akik földi életében látták, megérintették, beszéltek vele. Velünk az Isten. Mert bár a halála olyan volt mint bármely rabszolgáé, de ő nem maradt a halálban, hanem megmutatta azt, hogy ő valóban Isten, Úr, és Üdvözítő! Feltámadt, és a mennybe ment, de az utolsó szavaival így búcsúzott: veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Miért ünnepeljük karácsonyt? Mert ez Jézus születésnapja. És megünnepeljük immár 2018 éve, mert azóta ő velünk van. Azóta velünk van az Isten láthatóan, kézzelfoghatóan. Lehet, hogy csak egy sima jászolat látunk, de a jászolról ő jut eszünkbe, lehet, hogy csak egy kivégzőeszközt látunk, de a keresztről ő jut eszünkbe. Mert ő velünk van.

Veled van akkor, amikor ma hazamész, veled lesz amikor véget ér az ünnep és újra kezdődnek a dolgos hétköznapok. Veled van a nehézségek között, akkor amikor kilátástalannak tűnik minden, veled van, akkor amikor úgy érzed egyedül maradtál, ő veled van.

Meglátod-e őt azokban a dolgokban, amelyek körül vesznek.

A műsorban szerepelt egy család, ahol a gyerekek észrevették Jézust. Észrevették egy igés naptáron, észrevették egy feliratos bögrén, észrevették a karácsonyi műsorban, észrevették egy öreg lemezjátszóban. Mert ő ott van. Ott lesz ma este az otthonotokban is. Az ajándékokban éppen úgy, mint a terített asztalnál. Ott lesz a csillagszóró fényében, ott lesz a meggyújtott gyertyában.

Miért, mert így szeret az Isten. Annyira szeret, hogy emberré lesz, gyermekké lesz, megváltóvá lesz, életét adja érted, annyira szeret, hogy azt emberi szavakkal kifejezni sem lehet.

Úgy szeret, hogy megajándékozz. Megajándékozz önmagával. Aki átélte már az tudja, hogy miről beszélek, arról az érzésről, amit az ember belül a gyomrában, szívében érez. Aki még nem élte át, adjon neki egy esélyt, hallja meg karácsony szent este annak a gyermeknek a sírását, aki helyet, bebocsátást kér az életébe. Jézus bebocsátásra vár. Az ajtó előtt állok és zörgetek, aki megnyitja az ajtót vele vacsorálok, ő pedig énvelem.

Karácsony erről szól, hogy megnyitom a szívem ajtaját, és beengedem őt az asztalomhoz. Így legyen! Ámen.